

2000

Kolm
weist
Kasulifku
juttu.

Ma-rahwale

üks weike kassulik juttu=ramat,

fus sees

90
4.4376

kolm wägga illusjad juttu on

W. W. A. J. Mill.

Tartus, 1866.

Trükkitud ja müa H. Laakmanni jures.

Von der Censur gestattet.

Nr. 52.)

Dorpat, den 21. April 1866.

Kolm wenda.

Armas luggeja, siin tahhan ma sulle ühhest mehhest räkida. Kes kül kaua aea eest siit maailmast on ärralahkunud.

Üks kord olli üks mees, sel olli kolm poega, ja muud juremat warandust polnud temmal, kui agga se maea, kus sees temma elläs. Nüüd olleks nende wendadest iggaüks sedda maea tahtnud; isjal olli agga üks poeg nendasamma armas kui teine; siis olli wägga kahhawahhel ja ei teadnud mitte, mis ta pididi teggema; müa ei tahtnud temma sedda maea ka mitte, sepärrast et temma sedda omma wannemate wannematest olli pärrinud, muido olleks wöinud temma sedda rahha neile jaggada.

Wimaks tulli temmale üks hea nõu mele, ja ütles omma poegade wasto:

„Minge ja otfige ennestele iggaüks, üks antwerki ammet, ja öppige antwärgiks, kui teie siis taggast tullete, kes siis keigeparrema ammeti on öppinud, ja sedda keige parreminne mõistab tehha, se saab selle maea endale.“ Sellega ollid

poead rahhul, läksid ja otsisid ammetit, jedda mis feigi tahtis, se feige wannem poeg hakkas seppaks, selle järgminne abbemeaeajaks, ja se kolmas wehtmeistriks öppima.

Selle peale seadsid nemmad üht aega, funnas nemmad jälle koddõ piddid tullesma. Se olli ka nende meles, et nemmad iggaüks head meistrid leiaks, kus nemmad wõiksid head öppetust sada.

Nüüd läksid nemmad, ja leidsid iggaüks ühhe hea meistri.

Sep piddi iggapääw funninga hobbusi rautama, ja mötles: „Nüüd ei pudo minnul ennam keddagi, minna saan se maea.“

Abbemeaeaja ajas igga pääw suurte herradel abbemid, ja mötles ka: „se maea on jubba minnu.“

Wehtmeister sai kül kõrwahopa, nenda et hambad löksu löid, ei watanud agga sest midagi, ja mötles ka isseenneses: „kardan minna neid hõpa, siis ei sa minna jedda maea mitte endale.“

Kui se seatud aeg nüüd möda olli, tullid nemmad omma isja jure jälle kofko; nemmad ei teadnud agga mitte kuidas nemmad omma funsti piddid näitama, istfid ühhes kous ja piddasid nõu. Kui nemmad nüüd nenda istfid, tulli üks jannes üle wälja joostes. „Ei,“ ütles abbe-meaeaja, „se tulles kui olleks tedda mõnni kutsunud,“ wöttis topsti ja sepi, teggi wahto senni

Kaua, kui jännes lähemale tuli, siis kargas habbemeaeaja liggemale, ja sebitas jännese abbe-me jooksu peal ärra, ja ajas temmal ka tuts-parrid ärra, ja selle jures ei werristanud temma tedda mitte. „Se on mul wägga melepärrast,“ ütles isä, „kui teised mitte parreminne ei te kui sinna, siis on se maea sinno.“

Se ei kestnud mitte pikkalt, siis tuli üks herra wanre ja hobbusega, üllejalla aeades. „Rüüd peate teie näggema, mis minna woin,“ ütles sep, ja jooksis hobuse jure ja kiskus jookso peal nelli wanna rauda alt ärra, ja löi jälle nelli uut rauda alla.

„Sinna olled üks mehhine mees,“ ütles isä, „sinno ammet ja ka sepärrast et sinna tedda wägga heaste olled oppinud, on mulle wägga römo teinud, sinnule saab täieste se maea.“

Agga se kolmas wend ütles: „Jäsa, lasse mind ka omma kunstükki näidata,“ kui temma sedda sai üttelnud hakkas wihma saddama, siis tõmbas temma omma möga wälja, ja hakkas omma pea kohhal sellega wehkima, ja wehkis ni karmaste, et mitte üks tilk wihma temma peale ei tulnud; ja kui wihma weel ennam saddama hakkas, nenda kui wa warrest jooksis, siis hakkas temma weel karmeminne omma mögaga wehkima ja jäi sutumaks kuiwaks, kui olles ta kattukse al olnud. Kui isä sedda näggi, olli temmal wägga hea meel, ja ütles; „Sinna olled se keige parrema antwärki tö oppinud, se maea on sinno.“

Need teised kaks wenda ollid sellega rahhul, et nemmad ka fidetud said; ja armastasid ühteist surmani, ja jäid keik kolm sinna maeasse ühtekokko ellama, teggid iggäüks omma öppitud antwärki tööd eddast ja tenisid paljo rahha.

Nenda ellasid nemmad ühhelmelel ja römüs omma wannadusjeni ühheskous, senni kui nemmad surrid.

Armas wend ehk ödde, kes ja nüüd loed ehk kuled, püa sinna sedda ka nendasamma tehha, ja ellada, kui need kolm wenda, et neil mitte kaddedust ühheteise wasto ei tõusnud, need kes ilma jäid, mitte sellepärrast wiwhamehheks ei jänud, ja kes selle maea sai, mitte uhkeks ei läinud, kui nüüd wahhest meie päiwil, kes maea pärrib, se ei wõi mitte teist ennam nähha, weel ennam ühhes ellada! Waid ellage kui wennad, innimeste ja Jummalä auks.

Wiis. Arm, kui illus olled sa ic.

Kui ma wenda armastan,
Ja ka armastust neist tunnen,
Siis ma ollen römüs, ehk kül häbbiga,
Sest et ma Gend' se hea wäärt ei arwa,
Et ma tunnen wendest armo,
Ja ka neid woin armasta.

Laps hundi pessas.

Amerikamaal elas üks waene lest naene, temmal olli üks weike laps, ja üks suur karri ellajaid.

Se karri agga ei olnud mitte temma jaggo, waid temma hoidis paljalt sedda karja.

Ükskord hoidis temma omma lapsega ühhe sure metsa äres karja, panni omma lapse istma, ja andis ühhe pissufesse kausiga temmale putru ja ühhe puust lusfika, kellega temma pididi söma. agga ellajad läksid metsa, ta pididi neid metsast wälja aeama.

Seal metsas olli agga paljo hunta ja wägga furjad.

Kui nüüd se laps seal üksi istus ja söi, tulli üks suur hunt metsast wälja, ja kohhe selle lapse peale, wöttis tedda lõugade wahhele, ja wiis omma pessa.

Mattufesse aea pärrast tulli lapse emma metsast wälja, ja ei leidnud last ennam sealt, kui agga se kaus, kelle seest ta putru olli sönud, agga sedda pu-lusfikat ei olnud mitte seal maas; laps olli lusfika käes piddanud. Kui emma sedda nüüd pealt näggi mis olli sündinud, mõistis temma kohhe, et se kellegi mu teggo ei olle, kui hundi, nüüd jooksis temma ruttuste küllasse abbi palluma. Jättame nüüd se emma küllast tullesse, ja watame kuidas lapsega luggu on.

Önnelikkult tulli üks kirjakandja sealt met-

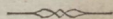
fast läbbi, temma olli agga ärraekstnud, ja ei teadnud mitte, kus temma olli, kui temma ikka nenda eddasi läbbi pöesaste läks, ja teed otsis, kulis temma ühhes kohhas räkiwat, ja mötles, siin peawad siis ka rahwas ellama. Ja kulis ühte healt ikka ütlewad: „Minne siit, kui sa ei lähha minna annan sulle wallo!“ Kui temma nüüd pöesastest läbbi tikkus ja nähha tahtis, mis se peaks tähhendama, siis näggi temma ühte last seal maas istwad, kuus weikest hundi poega temma ümber, need kargasid ikka selle lapse peale ja mängatasid tedda,

Agga se wanna hunt ei polnud mitte seal, temma olli jälle toito lainud otsima; — ja kui need hundi poead temma peale ollid karganud, siis olli se laps ikka selle lusfikaga, mis temma kätte olli jänud, hundi poegadele ninna peale lönud, ja ütelnud need sõnnad: „Minne siit, kui sa ei lähhä minna annan sulle wallo!“

Ja se mees panni sedda wägga immeks, jooksis ruttuste sinna jure, ja löi omma leppiga nende sekka, nenda et nemmad keif ärrajooksid, ja sedda last wöttis temma uõsinaste maast omma sülle, ja jooksis kärmeste, sest temma mötles, et ehk wanna hunt tulles järrele. Se ei kestnud agga mitte pikkalt, siis tullid keif küllarahwas püüside ja kirwestega ja tahtsid sedda last ülles otsida, ja hunti ärratappa.

Ja selle lapse emma olli ka nendega liggi, kui temma omma last näggi, siis römustas

temma wägga, et temma omma poega kätte sai, siis tännas temma sedda meest, kes selle lapse ärra olli peastnud, ja weel suremat tänno andis temma Jummalale, et Jummal on nende kurja lomade suud finni hoidnud, et neminad sedda last ei puutund. —

Rebbane ja kass.

Üks kass läks üksford metsja kaima, temmale tuli üks rebbane wasto, ja kass mõtles: „Temma on üks tark ja kawwal, on ka paljo ilma näinud,“ siis rääkis temma sõbralikkult. „Terre lõunat, herra rebbane! kuidas teil kassi käib, sel waejel aeal.“ Rebbane täis uhkust, watis kassi peale, ta peast kinni sabbani läbbi, ja ei teadnud mitte ommas uhkuses kass ta pididi temmale wastama ehk mitte. —

Ommeiti ütles temma: „Oh sinna waene kon, sinna kirjonar, sinna hireküt, mis sinnule ommeiti mele tulleb, et sinna minno käest tohhid küsida, kuidas minno käsi käib? mis sinna tead ka, kui paljo kunstid mõistad sinna ka?“

„Minna mõistan kül ühteainust,“ wastas

allandlikkult kass. „Mis kunst se ka siis peaks ollema?“ küsis rebbane.

„Kui koerad minno kallale tulleswad, siis woin minna ühhe sure pu otsa miina ja ennast aidata.“ „Kas niisamma palju ongi,“ küsis rebbane, „minna ollen herra ülle saea kunsti, ja selle peale on mul weel üks kotti täis kawwalusi, kui sa weel keddagi peaks ütleva, siis sa wihhastad mind.“

„Tulle minnoga, minna tahhan ka sulle näidata ühhe kunsti, mis minna oskan,“ ütles kass.

Korruga tulli üks küt omma koerdega siina metsa, kass kargas ühhe sure pu otsa, istus ühhe oksa peale, ja watis pealt kuidas luggu rebbasega läks. Koerad wötsid rebbase kinni ja ei lasknud enam lahti, kass agga karjus pu otsast ja ütles: „herra rebbane, peasta omma kawwalusse kotti su lahti; peasta omma kawwalusse kotti su lahti! Ei herra rebbane, hüdis kass, teie jäete omma saea kunstiga kinni, olleks teie sia üllesse woinud tulla, nenda kui minna, siis ei olleks teie mitte piddand surrema.“

Rebbane olli wist jätnud kawwalusse kotti su jenni kinni, kui ta alles lahti olli, ja separest polnud temmal enam aega kui ta jubba koerde käes olli, sedda armame kül õnnetusseks, ehk enneaegseks surmaks, olleks kawwalusse kotti su lahti olnud ta olleks praego alles ellanud.

Tartus H. Laakmann'i raamatupoodis on saada:

Uus Lõuna rahwa raamat, südame äratamiseks ning walmistamiseks neile, kes Issanda armo lauale tahtwad minna. Hind 20 kop.

Lawwalkäümiss'e ramat. Hind 2 kop.

Suur äralunnastamise pääw, meie Issanda Jesuse Kristuse kannatamise ning surma õnsaks tähelepanemiseks. Hind 25 kop.

Risti löödud Jeesus pattuste käemees. Hind 7 kop.

Paasto jutlused, ehk meie Issanda Jesuse Kristuse seitse sõna risti pealt. Hind 25 kop.

Meie Issanda Jesuse Kristuse Suur hingamise pääw, ehk Lihawõte lauba. Hind 8 kop.

Sõda. Wiru wana Lauliku kenam Kandle-lugu.
Wiru lauliku laulud. Kokkupanud ja wäljaannud Fr. K. Kreuzwald.

Hind 20 kop.

Emmajõe Õpik Hind 16 kop.

Mõistlik rehkentaja. Kõigile rehkendamise sõbradele iseäranis koolmeistridele ning koolidele tuluks ning toeks kirja pannud R. G. Kallas.
Hind 125 kop.

Ülles annede fogu. Neli annet.

Esimene annet: **Arwamise aabits** ehk kaks esimest arwupiiri. Kirja pannud R. G. Kallas.

Paste sõber.

Kirja pannud **Ed. Jacobson** 46 ilusa pildiga. Hind 25 kop.

Uus Gene-kele õppimise-ramat. Hind 25 kop.

Mahunurme Lilled

pääwa töö ja palawuse jahutuseks.

Hind 25 kop.

Pimedusest walgusele Hind 20 kop.

Luigetiik. Hind 10 kop.

Wanaema warandus Hind 20 kop.

Sumal on õige kohtumõistja Hind 18 kop.

Pildid Pohla sõast 1863. Hind 20 kop.

Üks sõddiminne Indianide wastu. S. 13 f.

Dnu ja õepoeg. Hind 20 kop.

Üks kubu Wanu sõnu Hind 15 kop.

Kaks kosilast Hind 10 kop.

Metsalillikesed. Hind 12 kop.

Kodu-maalt. Nr. 1, 25 kop. Nr. 2, 20 kop. Nr. 3, 20 kop.

Juttustused Hommikumaalt. S. 12 f.

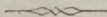
Õomaja Spesfarti mägedes. S. 30 f.

Cestirahwa ennemuistefed juttud.

Hind 1 rubla 40 kop.

Waja-pegel. Kuus kõnet ristiinimese maja elust perewanematele, teendritele ja noore rahwale pidanud F. H ö r s c h e l m a n n.

Hind 15 kop

ARL-15-00353

ARL-15-00353